

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE cu privire la inadmisibilitatea

recursului în anulare declarat de

Moraru Ion
(art. 326 alin. (3) lit.a) Cod penal)

*(Dosarul nr. 4-Ire-62/2023
Nr. PIGD 1-19019595-01-4/1r/e-18082023)*

Provocarea în comiterea infracțiunii; Excluderea în recurs a suspendării pedepsei cu închisoarea; Dreptul de a fi audiat în persoană în recurs, când este exclusă aplicarea suspendării pedepsei cu închisoarea.

13 noiembrie 2024

Au examinat anterior cauza judecătorești:

Instanța de fond: Svetlana Tizu

Curtea de apel: Ala Rotaru, Ruslana Burdeniuc, Dumitru Pusca, Angela Revenco,
Eduard Rațoi, Ghenadie Liulica

Instanța de recurs ordinar: Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun, Maria
Ghervas, Dumitru Mardari, Vladimir Timofti, Anatolie Țurcan, Nadejda Toma,
Victor Boico, Ghenadie Plămădeală

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului în anulare declarat de Ion Moraru,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stella Bleșceaga, *Președinte,*

Ghenadie Eremciuc

Vladislav Gribincea, *judcători,*

constată următoarele:

ASPECTE GENERALE ȘI DE PROCEDURĂ

1. Ion Moraru s-a născut în anul 1954 în raionul Telenești. El a fost condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal (trafic de influență).

2. Ion Moraru a fost apărat în această procedură de avocatul Gheorghe Guzun.

3. Cauza a fost examinată potrivit procedurii generale. În prima instanță, Ion Moraru a fost achitat, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii. În instanța de apel, Ion Moraru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 42 alin.(2), 326 alin.(3) lit. a) Cod penal la pedeapsa cu închisoare pe un termen de patru ani, cu suspendarea executării pedepsei închisorii pe o perioadă de probațiune de doi ani. Instanța de recurs a constatat vinovăția lui Ion Moraru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal și i-a aplicat o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de trei ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

4. La 28 iulie 2023, condamnatul a depus recurs în anulare în care solicită casarea deciziilor instanței de apel și a instanței de recurs și menținerea sentinței.

5. Urmărirea penală în această cauză a fost pornită la 18 februarie 2015 și s-a finalizat în 18 iunie 2015. Prima instanță a examinat cauza în perioada 24 iunie 2015 – 22 septembrie 2016. Instanța de apel a examinat cauza între 25 octombrie 2016 și 21 noiembrie 2018. Instanța de recurs a examinat cauza între 08 februarie 2019 și 07 mai 2019. După rejudecare, instanța de apel a examinat cauza între 28 mai 2019 și 10 noiembrie 2021, iar Curtea Supremă de Justiție între 23 februarie și 13 decembrie 2022. Cauza a ajuns din nou la Curtea Supremă de Justiție pentru examinarea recursului în anulare pe 18 august 2023.

ÎN FAPT

6. Potrivit acușării, în martie 2014, Ion Moraru, aflându-se în biroul său de serviciu, a afirmat că, atât personal cât și prin intermediul soției sale judecător, poate influența persoane publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia pentru a determina încetarea procedurii de căutare și clasarea cauzei penale în privința Irinei Bălănescu, fiica lui Ion Bălănescu. El a pretins de la Ion Bălănescu suma de 11.000 de euro. Suma a fost transmisă în anul 2014 lui Ion Moraru în două tranșe, de 5.000 de euro și, ulterior, de 6.000 de euro. Irina Bălănescu a fost scoasă de sub urmărire penală, însă, ulterior, ordonanța de scoatere de sub urmărire penală

a fost anulată. La 03 martie 2015, Ion Moraru, aflându-se în biroul său de serviciu, a mai pretins suplimentar de la Ion Bălănescu suma de 10.000 de euro cu același scop. La 24 martie 2015, Ion Moraru a primit suma de 10.000 de euro în biroul său de serviciu, promițând din nou influența solicitată anterior. El i-a înmănat lui Ion Bălănescu un contract de asistență juridică, fără a-i elibera o copie și fără a-i oferi un bon de plată. După transmiterea banilor, condamnatul a fost reținut de CNA. Potrivit condamnatului, el a fost reținut când întocmea bonul de plată. Acțiunile inculpatului au fost calificate de către organul de urmărire penală conform articolului 326 alineatul (3) litera a) din Codul penal.

7. La 17 februarie 2015, Ion Bălănescu a denunțat cazul la CNA (f.d. 16 vol. 1). Potrivit lui Ion Bălănescu, el a făcut denunțul în speranța că îi vor fi restituiți cei 11.000 de euro transmiși condamnatului în 2014. Ion Bălănescu a prezentat CNA înregistrarea audio a unei convorbiri avute cu condamnatul pe 12 februarie 2015, pentru a confirma denunțul său. Urmărirea penală a fost începută la 18 februarie 2015. După denunț, Ion Bălănescu a fost echipat de CNA cu dispozitive înregistrare a sunetului și a avut câteva întâlniri cu condamnatul, inclusiv la 03 martie 2015 (transcrierea disponibilă la f.d. 67-77 vol. 1), 16 martie 2015 (f.d. 88 vol. 1), 24 martie 2015 (f.d. 93 vol. 1) și 25 martie 2015 (f.d. 98-102 vol. 1). În înregistrările audio se aude cum condamnatul afirmă că a soluționat chestiunea scoaterii urmăririi penale anterior și că pentru cei 10.000 de euro condamnatul va „hotărî întrebarea” lui Irina Bălănescu în instanța de judecată. Condamnatul nu oferă termene concrete în care va fi soluționată problema, însă îl asigură pe Ion Bălănescu că „întrebarea” va fi soluționată. El de asemenea susține că a „vorbit deja cu oamenii”. Avocatul a insistat la 03 martie 2015 că, pentru cei 10.000 de euro, să fie semnat un contract de asistență juridică, contract semnat în aceeași zi (f.d. 142 vol. 1). Din înregistrarea discuțiilor nu rezultă că Ion Bălănescu sau ginerele său, prezent la una din discuții, l-a provocat pe condamnat la comiterea faptelor ilicite.

8. La 22 septembrie 2016, Judecătoria Centru din municipiul Chișinău a dispus achitarea lui Ion Moraru de acuzația de comitere a infracțiunii prevăzute de articolul 326 alineatul (3) litera a) din Codul penal, constatând că faptele sale nu întrunesc elementele infracțiunii. Prima instanță a concluzionat că acuzația formulată împotriva lui Ion Moraru nu a fost probată. Din înregistrarea discuțiilor nu rezultă intenția condamnatului de a comite trafic de influență, ci de a obține achitarea lui Irina Bălănescu prin prestația sa în instanță, cum a făcut și la etapa urmăririi penale, iar încasarea banilor a fost făcută în baza contractului de asistență juridică.

9. La 24 septembrie 2016, acuzatorul de stat a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de arti. 42 alin. (2) și 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de cinci ani de închisoare, cu executarea ei într-un penitenciar de tip semiînchis. Procurorul a argumentat că în instanța de judecată, martorii au confirmat că inculpatul a pretins sumele de bani, susținând că are influență asupra persoanelor publice din cadrul procuraturii și Judecătoriei Cimișlia.

10. La 5 octombrie 2016, avocatul Gheorghe Guzun, în interesul inculpatului Ion Moraru, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, constatarea încălcărilor procesuale, recunoașterea nulității actelor procesuale și neadmiterea lor ca probe.

11. La 21 noiembrie 2018, Curtea de Apel Bălți a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre, prin care Ion Moraru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 42 alin. (2), 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la patru ani de închisoare. În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de doi ani. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs, acuzatorul de stat depunând cererea pe 16 ianuarie 2019, iar avocatul Gheorghe Guzun, în numele inculpatului, pe 18 ianuarie 2019. La 7 mai 2019, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, din motive de procedură, a casat hotărârea instanței de apel și a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel.

12. La 10 noiembrie 2021, Curtea de Apel Bălți l-a găsit vinovat pe Ion Moraru și l-a condamnat în baza art. 326 alin. (3) litera a) din Codul penal la trei ani de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probă de un an. Instanța a constatat că, în urma evaluării integrale a probelor, nu există dubii cu privire la vinovăția inculpatului. Faptul că Ion Moraru a pretins și primit suma de 10.000 de euro de la Ion Bălănescu, în scopul realizării influenței promise anterior, a fost confirmat de martorii Ion Bălănescu și Valeriu Urecheanu și înregistrările convorbirilor telefonice (a se vedea para. 7). Instanța a respins argumentul condamnatului că cei 10.000 de euro reprezentau de fapt onorariul său având în vedere că martorii fost asigurați de condamnat că cu acești bani va „hotărî întrebarea”, dând garanții cu privire la soluția instanței de judecată.

13. La 6 decembrie 2021, avocatul Gheorghe Guzun, în numele inculpatului, a declarat recurs, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alineatul (1) punctele 6), 8) și 12) din Codul de procedură penală. Avocatul solicită casarea totală a deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței, invocând încălcările procesuale comise de organul de urmărire penală. Avocatul a cerut, de asemenea, recunoașterea nulității actelor procesuale și neadmiterea acestora ca probe. El a subliniat că din discuțiile purtate nu rezultă că Ion Moraru ar fi extorcat bani de la clientul său pentru a influența persoane publice. Stenogramele discuțiilor dintre inculpat și martorii Bălănescu și Urecheanu nu au fost analizate și apreciate juridic, fiind acceptate fără un examen corespunzător. Din declarațiile depuse de inculpat și martorul Bălănescu, în ambele instanțe, a rezultat că nu s-a reușit întocmirea bonului de plată, deoarece, imediat după înmânarea banilor, colaboratorii CNA au descins în biroul avocatului. Acest fapt a fost confirmat și prin examinarea bonului de plată în instanța de apel, care arată că acțiunea nu a fost finalizată. Prin urmare, depozițiile martorului Ion Bălănescu nu coroborează cu nicio altă probă și nici cu stenogramele convorbirilor audio, care ar putea dovedi vinovăția lui Ion Moraru în comiterea infracțiunii incriminate. În plus, atribuirea, prin ordonanțele procurorilor, a atribuțiilor de ofițer de urmărire penală ofițerilor de investigații este ilegală și

contravine nu doar actelor legislative analizate, ci și doctrinei dreptului procesual penal. Nu se poate ca aceeași persoană să aibă, în cadrul unui proces penal, atât statutul de ofițer de urmărire penală, cât și pe cel de ofițer de investigații. În cadrul ședinței preliminare, au fost înaintate demersuri de declarare a nulității mai multor acte întocmite la faza de urmărire penală, însă acestea au fost respinse prin decizia instanței de apel.

14. La 12 ianuarie 2022, procurorul, în temeiul art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a declarat recurs, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Ion Moraru să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal la trei ani de închisoare, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis. Procurorul a argumentat că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei. Aceasta a condus la impunerea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării închisorii pentru Ion Moraru, ceea ce ar fi ineficient în raport cu restabilirea echității și a rezonanței sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Astfel, se riscă neatingerea scopului pedepsei penale. Procurorul a subliniat că Ion Moraru nu și-a recunoscut vina pe parcursul întregului proces penal, a comis o infracțiune gravă cu intenție și nu a manifestat niciun regret pentru faptele sale. Instanța de apel nu a luat în considerare caracterul social periculos al fetei comise de inculpat, iar infracțiunea săvârșită este net superioară pedepsei aplicate. Prin urmare, instanța de judecată creează un precedent judiciar periculos în ceea ce privește condamnarea persoanelor pentru săvârșirea infracțiunilor de acest gen. Procurorul a concluzionat că erorile instanței de apel pot fi corectate de instanța de recurs, cu excluderea aplicării art. 90 din Codul penal.

15. La 13 decembrie 2022, Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a constatat vinovăția lui Ion Moraru în baza art. 326 alin.(3) lit. a) Cod penal, și i-a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

16. Instanța a respins ca neîntemeiat recursul avocatului, subliniind că instanța de apel s-a pronunțat într-o manieră argumentată și motivată asupra vinovăției. În ceea ce privește argumentul apărării referitor la încălcările procesuale comise de organul de urmărire penală, recunoașterea nulității actelor procesuale și neadmiterea acestora ca probe, Colegiul penal lărgit l-a respins, deoarece nu au fost invocat în termenul prevăzut de lege.

17. Cu privire la recursul ordinar declarat de procuror, Colegiul penal lărgit a constatat că instanța de apel a greșit în motivarea soluției referitoare la aplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal, în ceea ce privește individualizarea modului de executare a pedepsei. Aceasta nu a ținut cont de circumstanțele reale ale cauzei, care, analizate în ansamblu, nu justifică stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia. Instanța de recurs a constatat că Ion Moraru a comis o infracțiune cu un pericol social sporit, manifestat prin discreditarea și

compromiterea activității autorităților statului, a puterii publice și a serviciilor publice. De asemenea, persoanele care comit infracțiuni de corupție au un statut special și sunt supuse unei responsabilități specifice în raport cu alți infractori. Colegiul a apreciat că modalitatea de executare a pedepsei aleasă de instanța de apel este în dezacord cu principiul proporționalității, având în vedere natura faptei comise și urmările sale. Prin urmare, instanța a exclus suspendarea pedepsei cu închisoarea. Decizia motivată a fost pronunțată pe 02 februarie 2023.

18. La 28 iulie 2023, condamnatul a depus un recurs în anulare, solicitând casarea deciziilor instanței de apel și de recurs, cu menținerea hotărârii primei instanțe. El a invocat încălcarea art. 6 CEDO, deoarece pedeapsa sa a fost agravată de instanța de recurs fără ca el să fie audiat personal și fără ca martorii acuzării să fie reaudiați direct. Ion Moraru a criticat decizia instanței de recurs ordinar, considerând-o nemotivată, afirmând că instanța de apel nu poate condamna un inculpat pe baza aceluiași probe care au condus la achitarea acestuia în prima instanță. El a mai susținut că decizia CSJ din 13 decembrie 2022 nu respectă standardul unei hotărâri motivate în conformitate cu art. 6 CEDO, iar lipsa unei motivări clare face ca decizia să fie arbitrară. Nici instanța de apel, nici cea de recurs nu au combătut corespunzător argumentul apărării privind provocarea infracțiunii, susținând că din materialele cauzei rezultă că infracțiunea a fost înscenată.

19. În referința depusă la 13 septembrie 2023, procurorul Sergiu Crijanovschi a argumentat că instanțele judiciare și-au motivat soluțiile în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material. Procurorul a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

20. Instituția recursului în anulare a fost abrogată prin Legea nr. 246/2023, în vigoare din 01 septembrie 2023. Totuși, această modificare nu are efect asupra recursurilor în anulare depuse până la 01 septembrie 2023. Conform art. XI alin. (3¹) al acestei legi:

„Recursurile în anulare declarate până la intrarea în vigoare a prezentei legi se examinează și se soluționează conform legislației în vigoare la data declarării acestora.”

21. Până la 01 septembrie 2023, partea relevantă a art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, care se referea la temeiurile pentru recurs în anulare, era următoarea:

„(1) Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată...”

22. Conform art. 6 pct. 44) Cod de procedură penală:

„44) viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată – încălcare esențială a drepturilor și libertăților

garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale;”

23. În perioada relevant, art. 435 alin. (1) pct. 1) lit c) Cod de procedură penală prevede următoarele:

„(1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii:

...

c) rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, dacă nu se agravează situația condamnatului, sau, după caz, dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.”

24. Conform art. 454 Cod de procedură penală:

„Recursul în anulare poate fi declarat în termen de 6 luni de la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești.”

25. Art. 456 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală prevedea următoarele:

„(2) Admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție o va decide un complet format din 5 judecători, fără citarea părților, în camera de consiliu, în baza materialelor din dosar.

(3) În cazul constatării condițiilor prevăzute la art. 432 alin. (2), completul format din 5 judecători va decide asupra inadmisibilității recursului înaintat prin decizie motivată adoptată în unanimitate, iar în cazul constatării condițiilor prevăzute la alin. (4) al articolului menționat, completul va trimite prin raport recursul în anulare pentru judecare Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție.”

26. Art. 13 alin. (51) al Legii cu privire la Curtea Supremă de Justiție, după modificările introduse prin Legea nr. 224/2024, prevede următoarele:

„(5¹) ... Curtea Supremă de Justiție va examina în complete de 3 judecători cererile de recurs, cererile de recurs în anulare și cererile de revizuire, care au fost inițial repartizate spre examinare completelor din 5 judecători. Acestea vor fi examinate de completul de judecători din care face parte judecătorul raportor.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

27. Având în vedere prevederile art. 13 alin. (5¹) al Legii cu privire la Curtea Supremă de Justiție (a se vedea para. 26), în pofida prevederilor art. 456 alin. (2) Cod de procedură penală (a se vedea para. 25), admisibilitatea recursului în anulare este examinat de un complet din trei judecători ai Curții Supreme de Justiție.

28. Recursul în anulare examinat a fost declarat în mai puțin de șase luni de la pronunțarea deciziei motivate a instanței de recurs, adică a fost depus în termen.

29. Examinând recursul în anulare, Curtea Supremă de Justiție trebuie să răspundă la întrebarea dacă există temeiul prevăzut de art. 453 alin (1) Cod de procedură penală, adică dacă hotărârea irevocabilă atacată este afectată de un viciu fundamental, eroare de drept comise la judecarea cauzei în cadrul procedurii precedente. Curtea Supremă de Justiție a explicat deja ce înseamnă viciul „viciului fundamental” în cauzele penale nr. [1re-83/2023](#) și [1re-85/2023](#). Viciul fundamental există dacă sunt întrunite cumulativ următoarele elemente:

- a) a fost stabilită o încălcare a normelor de procedură;
- b) această încălcare este „gravă”;
- c) încălcarea a afectat soluția din hotărârea pronunțată.

30. Curtea Supremă de Justiție de asemenea a notat în cauzele de mai sus că, având în vedere că pune în discuție un lucru judecat, recursul în anulare nu poate reprezenta un recurs ordinar repetat. Pentru a admite recursul în anulare, gravitatea încălcărilor trebuie să fie considerabil mai mare decât cele care pot servi drept temei pentru admiterea recursului ordinar.

31. În continuare, urmează a fi examinat dacă viciile invocate sunt probate și reprezintă un „viciu fundamental” în sensul art. 453 alin (1) Cod de procedură penală.

a. Audierea inculpatului în recurs și examinarea nemijlocită a probelor

32. Recurentul susține că a fost încălcat dreptul său la un proces echitabil, în ceea ce privește dreptul la o ședință publică în instanța de recurs și examinarea nemijlocită a probelor de către instanța de recurs atunci când a exclus suspendarea pedepsei cu închisoarea.

33. Completul reiterează că, potrivit art. 433 din Codul de procedură penală, recursul se judecă fără citarea părților. Instanța de recurs a examinat exclusiv chestiuni de drept și nu a inversat soluția instanței de apel cu privire la vinovăția condamnatului, iar în asemenea cazuri ședința nu este absolut necesară pentru a respecta dreptul la un proces echitabil (a se vedea pentru standardele relevante hot. CtEDO [Seliwiak v. Polonia](#), 2009, § 54; [Sibgatullin v. Rusia](#), 2009, § 36 sau [Deliktaş v. Turcia](#), 2023, § 44). În recursul în anulare, recurentul nu a indicat în ce mod prezența sa la examinarea recursului ordinar ar fi putut schimba soluția pe caz, ceea ce reprezintă una dintre condițiile necesare pentru constatarea viciului fundamental.

34. Nefondat este și argumentul condamnatului conform căruia excluderea aplicării prevederilor art. 90 din Codul penal a fost efectuată contrar legii. Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. d) din Codul de procedură penală, în versiunea în vigoare la data pronunțării deciziei contestate, atunci când pronunța o nouă hotărâre, Curtea Supremă de Justiție nu putea „agrava situația condamnatului” (a se vedea para. 23). Curtea Supremă de Justiție, judecând recursul, nu a dat o apreciere diferită probelor testimoniale. Instanța de recurs nu a stabilit o pedeapsă. Ea a menținut pedeapsa cu închisoarea dispusă de curtea de apel, însă a constatat că aplicarea art. 90 Cod penal

nu era justificată prin prisma abaterii comise. Curtea Supremă a constatat că instanța de apel nu a motivat în genere decizia sa cu privire la suspendarea pedepsei cu închisoarea. Când a făcut acest lucru, Curtea Supremă de Justiție a decis o chestiune de drept, ceea ce nu echivalează cu agravarea situației condamnatului. O interpretare diferită doar ar tergiversa obținerea unei soluții irevocabile în cauzele penale pentru chestiuni care, dacă ar fi soluționate în recurs, nu ar încălca echitatea procesului. La pag. 12 din decizia contestată, Curtea Supremă de Justiție a menționat chiar că agravarea situației condamnării se referă la cazuri precum schimbarea soluției de la achitare la condamnare, încadrarea juridică a faptei la o infracțiune mai gravă, înlocuirea pedepsei pe una mai gravă, creșterea cuantumului pedepsei sau adăugarea pedepsei complementare, aplicarea unor măsuri de siguranță care nu au fost inițial dispuse, reținerea în recurs a stării de recidivă sau schimbarea încadrării dintr-o infracțiune continuată în concurs de infracțiuni.

35. Recurentul a invocat hotărârea CtEDO [Cani v. Albania](#) în susținerea poziției sale că Curtea Supremă de Justiție, în recurs, nu putea schimba pedeapsa aplicată fără o ședință publică. Completul notează că în cauza dată, Curtea Supremă de Justiție din Albania o modificat considerabil pedeapsa aplicată de instanța de apel. Când a făcut acest lucru, Curtea Supremă de Justiție din Albania a dat o nouă apreciere și chestiunilor de fapt, cum ar fi personalitatea acuzatului. De asemenea, în acea cauză, acuzatul nu a avut ocazia să discute despre personalitatea sa în instanța de apel, unde de asemenea nu a participat. Aceste aspecte deosebesc cauza [Cani v. Albania](#) de prezenta cauză.

36. Completul de asemenea notează că în anul 2024, peste mai mult de 18 luni după emiterea deciziei contestate, Curtea Supremă de Justiție și-a schimbat practica și, în principiu, nu mai admite cereri de recurs în care se invocă oportunitatea aplicării art. 90 Cod penal, când aplicarea art. 90 a fost făcută cu respectarea legii (a se vedea încheierile nr. [1ra-1038/2023](#) și [1ra-1152/2023](#)). Totuși, schimbarea practicii judecătorești nu constituie temei pentru admiterea recursului în anulare.

b. Nemotivarea deciziei de către instanța de recurs

37. Recurentul afirmă că hotărârea instanței de recurs nu este motivată suficient. Completul de judecată susține că obligația de motivare a hotărârilor judecătorești este esențială pentru asigurarea unui proces echitabil. O hotărâre motivată este crucială deoarece:

- a) asigură că părțile au fost auzite;
- b) permite pregătirea efectivă a cererilor de apel sau recurs;
- c) facilitează verificarea hotărârii de instanța superioară.

38. Recurentul critică motivarea instanței de recurs în ceea ce privește constatarea vinovăției sale și aplicarea pedepsei reale cu închisoarea. Prin decizia instanței de recurs a fost menținută decizia instanței de apel în ceea ce privește constatarea vinovăției condamnatului. Completul reiterează că instanța de apel poate, printr-o declarație generală, să respingă argumentul invocat în apel, subscriind motivării convingătoare a primei instanțe pentru respingerea

argumentului respectiv (a se vedea hotărârile CtEDO [Garcia Ruiz v. Spania](#), 1999, § 26; [Stepanyan v. Armenia](#), 2009, § 35). Același lucru o poate face și instanța de recurs atunci când respinge un recurs.

39. Recurentul nu a menționat în recurs care argumente esențiale ale apărării nu au fost combătute de instanța de apel și recurs. Completul reiterează că dezacordul cu aprecierea probelor sau a personalității condamnatului făcută de instanța de apel nu este și nu a fost temei de recurs la data depunerii sau soluționării recursului (mutatis mutandis încheierea Curții Supreme de Justiție nr. [1ra-497/2023](#), para. 25). Având în vedere cele menționate în para. 30, cu atât mai mult aceasta nu putea constitui temei de recurs în anulare.

40. În esență, recurentul se plânge de nemotivarea deciziei instanței de recurs, atunci când a fost exclusă suspendarea pedepsei cu închisoarea. Având în vedere cele menționate în para. 34 și 35 de mai sus, acest aspect nu poate constitui un viciu fundamental.

c. Provocarea în comiterea infracțiunii

41. Recurentul susține că a fost provocat. Completul notează că folosirea măsurilor speciale de investigație, cum ar fi agenții sub acoperire, nu încalcă automat dreptul la un proces echitabil. Totuși, având în vedere riscurile de provocare, folosirea acestor măsuri trebuie să respecte anumite limite (a se vedea hot. CtEDO ([Ramanauskas v. Lituania](#), 2008, § 51). Urmează a fi analizat comportamentul suspectului și al agentului sub acoperire, precum și garanțiile procedurale împotriva abuzului. Agentul sub acoperire trebuie să aibă un rol pasiv și să nu incite la comiterea infracțiunii care altfel nu ar fi fost comisă (idem, § 55). Printre garanțiile procedurale împotriva abuzului se numără existența informațiilor preliminare că persoana suspectă a fost implicată în activități criminale similare și este predispusă să comită infracțiunea (a se vedea hot. CtEDO [Bannikova v. Rusia](#), 2010, § 38), existența unui mecanism clar de autorizare al măsurii (a se vedea hot. CtEDO ([Ramanauskas v. Lituania](#), 2008, § 51) și oferirea posibilității procesuale pentru apărare de a invoca efectiv provocarea în procedurile judiciare (a se vedea hot. CtEDO [Bannikova v. Rusia](#), 2010, § 54).

42. Completul constată că apărarea nu a pus niciodată în discuție oportunitatea recurgerii la agenți sub acoperire în cazul său. Aceste măsuri au fost autorizate de judecătorul de instrucție. Instanța de apel a constatat că agentul a denunțat propunerile condamnatului organelor de drept pentru a se asigura că nu sunt înșelați și că le vor fi restituiți cei 11.000 de euro plătiți anterior. Apărarea nu a contestat această versiune. Din contra, din materialele cauzei rezultă că condamnatul a apărut-o pe Irina Bălănescu în anul 2014, iar în acea perioadă ea a fost scoasă de sub urmărire penală. Din înregistrările anexate la dosar rezultă că acest lucru a avut loc după plata sumei. Denunțare la CNA a fost făcută după ce ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a fost anulată. De asemenea, apărarea nu a invocat că în instanța de judecată nu a avut posibilități procesuale efective de a se apăra împotriva

provocării și de a compromite „agenții sub acoperire”. Aceștia au fost audiați în persoană în instanța de judecată.

43. Condamnatul susține că nu ar fi comis infracțiunea dacă nu ar fi fost provocat de agenții sub acoperire. Totuși, el nu a pretins că conversațiile din înregistrările audio nu corespund adevărului sau că au fost denaturate. Instanțele de apel și recurs nu a acceptat versiunea apărării cu privire la provocare, constatând că agenții sub acoperire au avut un rol pasiv și nu au incitat la comiterea infracțiunii. Având în vedere argumentarea instanței de apel (a se vedea para. 12) și înregistrările audio din dosar (a se vedea para. 7), completul nu poate conchide că această concluzie este arbitrară.

44. Din considerentele de mai sus, conform art. 13 alin. (51) al Legii cu privire la Curtea Supremă de Justiție, art. 456 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală (versiunea la data depunerii recursului în anulare),

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul în anulare declarat de Ion Moraru împotriva deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 13 decembrie 2022.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

semnătura

Stella Bleșceaga

Judecători

semnătura

Ghenadie Eremciuc

semnătura

Vladislav Gribincea

Copia corespunde originalului, judecător